

A Kúria a dr. Gálfi Tibor ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Bojkó Dóra ügyvéd által képviselt alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása és járulékai iránt a Pest Megyei Bíróságon 14.P.25.568/2009. számon megindított és a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.807/2011/4. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes által 35. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes köteles az államnak külön felhívásra megtéríteni.

Ez ellen az ítélet ellen jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogerős ítélet elutasította a felperes jóhírnév, becsület, emberi méltóság, személyes szabadság és egyenlő bánásmód követelménye megsértésének megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása iránt előterjesztett keresetét. Határozata indokolásában kifejtette: az atlétikai versenyek szervezésével és lebonyolításával kapcsolatos szabályokat a Magyar Atlétikai Szövetség, mint sportági szakszövetség szabályzatai és előírásai határozzák meg, amelyek nem tekinthetők jogszabálynak. A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény (Bszi.) 2. § (2) bekezdése alapján nem képezi az eljáró bíróságok feladatát, hogy az

alperes jogszerűen utasította-e a felperest az atlétikai pálya elhagyására, az előírásoknak megfelelően mondatta-e be a hangosbemondóba, hogy a verseny nem kezdődik el addig, amíg a felperes nem hagyja el a pályát.

Rámutatott, hogy a felperes a versenybizottsági elnök intézkedéseivel szemben a szövetségi fórumhoz fordulhatott volna. Így kizárólag az volt elbírálni a perben, hogy a közlések tartalmilag vagy kifejezőmódjukban a becsület, jóhírnév, illetve az emberi méltóság megsértésére alapot adnak-e.

A felperes a perben nem igazolta azt, hogy az alperes utasítására az általa elismert közlésen túlmenően további közlés is elhangzott volna. Nem bizonyította azt sem, hogy az alperes a hivatkozott módon igyekezett volna kizárni, illetve eltávolítani a felperest a pályáról.

A verseny lebonyolításának zavartalansága érdekében a versenybírószám elnökének elismert intézkedése, kijelentése nem alapozza meg a személyhez fűződő jogsértés megállapítását, mert az nem indokolatlanul bántó, megalázó.

Nem volt megállapítható az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (Ebtv.) 8. §-ában meghatározott valamilyen összehasonlítható helyzet fennállása sem. Az alperes a tisztségénél fogva eldöntheti, hogy milyen versenyre, kiket hív meg versenybíróként. Önmagában a választás az egyenlő bánásmód megsértésének megállapítására nem ad alapot. Amikor technikai személyzetként működött közre a felperes, akkor nem valakikhez viszonyítottan döntött az alperes arról, hogy a felperesnek el kell hagynia a pályát, hanem versenybizottsági vezetőként hozta meg ezt a döntést, ami a szakszövetség szabályzata szerint minősíthető.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a keresetének megfelelő döntés meghozatalát kérte.

Érvelése szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 206. § (1) bekezdését, mert az ügyben eljáró bíróságok egyes bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegeltek.

Sérelmezte, hogy az ügyben eljáró bíróságok hiányosan állapították meg a tényállást a megbízása, a bemondatott szöveg, az alperes kijelentései és magatartása tekintetében.

A Ptk. 2. § (1) bekezdése és 5. § (1) és (2) bekezdése megsértése vonatkozásában előadta: a felperes a rendező egyesület megbízott pályamunkásként volt jelen, a megbízási szerződés alapján jogosult és köteles volt a pályán tartózkodni és tevékenykedni, az alperes pedig vezető versenybíróként volt jogosult a pályán tartózkodni. Így, mint jogcímmel rendelkező jóhiszemű közös birtokosok voltak, tehát közöttük polgári jogviszony állt fenn. Az alperes nem vitatta, hogy a felperes ott és akkor nem tanúsított olyan

magatartást, ami a versenyt zavarta volna. Az alperes visszaélt versenybírói jogával, mert annak gyakorlása társadalmi rendeltetésével össze nem férő célra, felperes zaklatására, jogai és törvényes érdekei csorbitására irányult.

A Ptk. 76. és 78. §-ainak megsértése körében arra hivatkozott, hogy a versenyzőkben, nézőkben és a kísérekben az alperes által a hangosbemondóval bemondatott szöveg kérdéseket vetett fel, személyére nézve negatív találgatásokra adott okot.

A Ptk. 76. § és az Ebtv. 7. § (1) bekezdés, valamint 8. § t) pont tekintetében hivatkozott arra, hogy az alperes a másik pályamunkást nem kívánta eltávolítani. A felperes eltávolítását azért tartotta szükségesnek, mert anyagi jellegű nézeteltérés miatt neheztelt rá, következetes érdekérvényesítő tulajdonsága miatt.

Álláspontja szerint az alperes nyilatkozatában magában benne szerepel a személyes szabadság korlátozása. Jogi érvelése szerint a másodfokú bíróság tévedett, amikor megállapította: a felperes pályán tartózkodására, az alperes általi eltávolítására nézve nincsenek jogszabályok, ezért köztük nem volt polgári jogi jogviszony, tehát vitájuk nem tartozik bírósági hatáskörbe. Ebben az esetben egyébként a pert hatáskör hiányában meg kellett volna szüntetni.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A felperes személyhez fűződő jogainak megsértése miatt terjesztett elő igényt a perben.

A Ptk. 75.§ (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak. A Ptk. 76.§-a szerint a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, a személyes szabadság jogellenes korlátozása, a becsület és emberi méltóság megsértése. A Ptk. 78.§ (1) bekezdése alapján a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés szerint a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Az Ebtv.8.§ t) pontja értelmében közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan rendelkezés, amelynek eredményeként egy személy vagy csoport valós vagy vélt egyéb helyzete, tulajdonsága vagy jellemzője (együtt: tulajdonsága) miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más,

összehasonlítható helyzetben levő személy vagy csoport részesül, részesült vagy részesülne.

A felperes kereseti kérelmében sérelmezte, hogy az alperes, mint a versenybizottság elnöke a 2009. június 16-án megrendezett atlétikai versenyen bemondatta: nem kezdődik el a verseny, amíg a felperes nem hagyja el a pályát, majd később azt tetette közzé, hogy a verseny elkezdődik, de minden erkölcsi és anyagi következményt a felperesre hárít, fegyelmi és bírósági eljárást kilátásba helyezve. Kifogásolta azt is, hogy az alperes a pálya kapuját bezárta, nem engedte vissza a pályára, lefogta a kezét, lábára rácsukta a kaput.

A Pp. 275. § (3) és (4) bekezdése alapján kizárólag az az eljárási szabálysértés eredményezi a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, amely az ügy érdemi elbírálására kihatással van. Az ügyben azonban olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely annak érdemi elbírálására kihatással bír, nem volt megállapítható.

A felülvizsgálati kérelem szerint az eljárási bíróságok jogszabálysértő módon mérlegelték a perben beszerzett bizonyítékokat. A bíróság mérlegelése akkor jogszabálysértő, ha a bizonyítékokat iratellenesen, kirívóan okszerűtlenül értékeli. Ezt azonban nem lehetett megállapítani. A felülvizsgálati eljárásban pedig felülmérlegelésnek nincs helye.

A jogerős ítélet helytállóan, a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően, okszerűen mérlegelte a perben rendelkezésre álló bizonyítékokat, amikor megállapította, hogy a felperes nem bizonyította a perben sérelmezett utóbbi közlés elhangzását illetve az alperes terhére állított további magatartását.

Az alperes által elismert kijelentés, miszerint a verseny nem kezdődik el, amíg a felperes nem hagyja el a pályát, valótlan és egyben sértő tényközlést nem tartalmazott.

Tanúvallomások támasztották alá, hogy a felperes a fegyelmi eljárás kilátásba helyezése miatt egy évre „önként vállalta eltiltását”. Az alperes pedig mint a versenybíró elnöke felelősséggel tartozott az atlétikai verseny zavartalan lebonyolításáért. Mindezekből következően az alperes nem sértette meg a felperes jó hírét.

A közlés indokolatlanul bántó, sértő, megalázó jelleget sem hordozott, nem tartalmazott indokolást azzal kapcsolatban, hogy a felperesnek miért kell elhagynia a pályát. A tárgyilagos hangvételű szöveg nem sugallt a nézők, versenyzők számára semmilyen sértő értékelést a felperes személyéről. Nem volt olyan mögöttes, sértő tartalma, ami a becsület, emberi méltóság megsértésének megállapítására alapot adott volna.

Téves a jogerős ítélet megállapítása, amely szerint a bíróság hatáskör hiányában nem dönthetett annak kérdésében, hogy az alperes intézkedése, nyilatkozata jogszerű volt-e, mert a sportszervezetek

által alkotott rendelkezések és nem jogszabályok határozzák meg a sportversenyek lebonyolításának szabályait. Ugyanis a felperes keresete alapján a polgári perben eljáró bíróságnak azt kellett megítélnie, hogy a perben kifogásolt kijelentések és intézkedések megsértették-e a felperes személyhez fűződő jogát. Amennyiben megsértették volna a jogát, az nyilvánvalóan polgári jogi jogviszonyt teremt a felek között.

Alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy az alperes vele szemben hátrányos megkülönböztetést alkalmazott. A jogerős ítélet helytállóan állapította meg: az alperes intézkedése, az, hogy a felperest elküldte a versenypályáról, míg a másik pályamunkást engedte dolgozni, nem tekinthető valamely, az Ebtv.-ben védett tulajdonságra alapított magatartásnak, ezért jogsértés megállapításának alapjául sem szolgálhat.

A felperes alaptalanul sérelmezte, hogy a fellebbezési és a felülvizsgálati tárgyaláson személyesen nem tehetett nyilatkozatot. A Kúria 2012/8/P.9. számon közzétett elvi határozatában már kifejtette: kötelező jogi képviselőt esetén (Pp. 73/A. §) ez nem jár a közvetlenség elvének sérelmével és felülvizsgálati kérelmet nem alapozhat meg.

Mindezek alapján a jogerős ítélet jogszabálysértés nélkül utasította el a felperes keresetét, ezért a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdésének megfelelően hatályában fenntartotta.

A Kúria a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése szerint a pervesztes felperest kötelezte az alperes jogi képviselőjének ellátásával felmerült felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.

A 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a felperes köteles az illetékekről szóló 1900. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése szerint számított, le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték állam javára történő megfizetésére.

Budapest, 2012. szeptember 19.

Dr. Mészáros Mátyás sk. a tanács elnöke, Böszörményiné dr. Kovács Katalin sk. előadó bíró, Dr. Pataki Árpád sk. bíró

A kiadmány hitelül:

Vné

tisztviselő